

Dániel könyve – Ötvenötödik rész

A prófétai szövedék feltárása: Gábrriel kijelentése Dánielnek

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gábrriel akkor jött Dánielhez, miután az megértette Jeremiás próféciájának a fogság hetven esztendejére vonatkozó kijelentését, valamint Mózes esküjét és átkát.

Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, a könyvekből megértettem az esztendők számát, amelyekről az Úr igéje Jeremiás prófétahoz szólt, hogy hetven esztendőt teljesít be Jeruzsálem pusztulásán.... Igen, az egész Izráel áthágta törvényedet, és elfordult, hogy ne engedelmeskedjék szavadnak; azért ránk áradt az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. És megerősítette szavait, amelyeket ellenünk szólt, és bíránk ellen, akik ítélték felettünk, azáltal, hogy nagy veszedelmet hozott ránk; mert az egész ég alatt nem történt ahhoz fogható, ami Jeruzsálemmel történt. Amint meg van írva Mózes törvényében, mindez a veszedelem ránk jött; mindazáltal nem esedeztünk az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt, hogy megtérjünk hamisságainkból, és megértsük igazságodat. Azért az Úr vigyázott e veszedelemre, és ránk hozta azt; mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, amelyet cselekszik; mert nem engedelmeskedtünk az ő szavának. Dániel 9:2, 11–14.

Az a szó, amelyet Dániel használt, és amelyet „az eskü”-ként fordítanak, ugyanaz a szó, amelyet Mózes használt, és amelyet a harmadik könyv huszonhatodik fejezetében „hétszeresen”-ként fordítanak. White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy a kilencedik fejezetben Dániel azt igyekezett megérteni, milyen kapcsolat áll fenn Jeremiás hetvenéves időszaka és a kétezer-háromszáz éves időszak között. Gábrriel a nyolcadik fejezetben azt a parancsot kapta, hogy értesse meg Dániellel a kétezer-háromszáz napról szóló látomást, és amikor a kilencedik fejezetben visszatér, befejezi munkáját, és tudatja Dániellel, hogy gondolatban különítse el azt a két látomást, amelyek a hetedik, a nyolcadik és a kilencedik fejezet tárgyát képezték. Ez a két látomás alkotja annak a „tudás gyarapodásának” a tárgyát, amely 1798-ban lett felnyitva.

Jeremiás hetven éve és Mózes „átka” egyaránt a „hét idő” jelképei, amint azt Mózes „esküje” ábrázolja; Gábrriel azonban a kétezer-háromszáz éves időszak felosztását fogja bemutatni. Ezt csak akkor lehet helyesen felosztani, ha a letiprás látomása („chazon”) és a megjelenés látomása („mareh”) közötti kapcsolatot helyesen különböztetjük meg. Gábrriel azzal kezdte, hogy azonosította: a zsidóknak egy négyszázkilencven éves kegyelmi idő adatott. Ez az időszak ugyanaz volt, mint a négyszázkilencven éves lázadás időszaka, amely a hetvenéves fogságot eredményezte.

A „kiszabott” szó a huszonnegyedik versben a Kr. e. 457-ben kiadott harmadik rendelet kibocsátásától István Kr. u. 34-ben történt megkövezéséig terjedő időszakra vonatkozik, ám a „kiszabott” szó a huszonhatodik és huszonhetedik versekben a pogányság és a pápaság pusztító hatalmait azonosítja.

És a hatvankét hét elmúltával kiirtatik a Messiás, de nem önmagáért; és a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szentélyt; és annak vége úgy jön el, mint az áradat, és a háború végéig pusztulások vannak elhatározva. És egy hétig sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok elterjedése miatt pusztává teszi azt, egészen a teljes megsemmisülésig, és az elhatározott ítélet kiárad a pusztítóra. Dániel 9:26, 27.

Gábiel tájékoztatja Dánielt, hogy miután a „Messiás” „kiirtatik”, „a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szenthelyet”. A pogány Róma pusztította el a „várost és a szenthelyet” az ostrom során, amely Kr. u. 66-tól 70-ig pontosan három és fél évig tartott. Gábiel megjelöli, hogy „a háborúnak vége lesz mint egy vízáradattal”, és hogy a háború „pusztulásokból” fog állni. A Jeruzsálem és a szenthely ellen véghezvitt háború az a tiprás volt, amelyet a pogányság és a pápaság vitt véghez. A pogány hatalom, amely kezdetben elpusztította Jeruzsálemet, Babilon volt, de az a pogány hatalom, amely a Messiás megfeszítése után pusztította el, a pogány Róma volt. A szenthely és a sereg elleni háborút azonban két pusztító hatalom vitte véghez, és a Szentírásban e két pusztító hatalom közül a második a pápaság.

A pápaság az a hatalom, amelyet az „eláradó ostor” jelképez; ez a Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében szereplő hatalom, amely „elárad és átcsap”. Jeruzsálem letiprását, amely Babilonnal kezdődött, és amelyet az a vasnemzet folytatott, amely homályos beszédet szólt, amint azt Mózes az 5Mózesben bemutatta, a pápaság követte. A letiprás végéig „elhatároltattak” a „pusztulások”. A huszonhetedik versben Krisztus egy hétre sokakkal megerősíti a szövetséget. Annak a hétnek a közepén a földi áldozati rendszer megszűnik, mivel Krisztus megkezdte főpapi szolgálatát a mennyei szentélyben. A zsidók engedetlensége miatt azon kegyelmi idő alatt, amely számukra levágatott, a szentélynek és a városnak ismét pusztává kellett lennie.

Az igevers így szól: „És az utálatosságok elterjedése miatt pusztává teszi azt, egészen a végig; és az elhatározott romlás rázúdul a pusztaságra.” Amikor a zsidók próbaidejük poharát végül színültig megtöltötték, a városnak és a szentélynek a háború végéig pusztaságban kellett maradnia. Az eltiprás „végén”, 1798-ban, „elhatároltattak”, hogy a pápaság halálos sebet kap. Ekkor a várost és a szentélyt helyre kellett állítani és újjá kellett építeni, amint ezt előképezte, amikor a zsidók a három rendelet alatt kijöttek a szó szerinti Babilonból.

Annak a háborúnak a bevégződéséig Jeruzsálemet a pápai hatalomnak kellett taposnia. Azok a prófétai időszakok, amelyek a kétezer-háromszáz éven belül a különálló időszakokat alkotják, csak akkor érthetők meg helyesen, ha a hetven év letiprásáról szóló látomás viszonyát a szentély és a sereg helyreállításáról szóló látomással összefüggésben értjük meg. Mózes átkának szétszórásáról szóló látomását elvetni annyit jelent, mint elvetni az egybegyűjtésről szóló látomást. A hetven év látomása a szétszórás látomása. A kétezer-háromszáz év látomása az egybegyűjtés látomása. A hetven év látomása a szétszórás „chazon” látomása, a kétezer-háromszáz év látomása pedig az egybegyűjtés „mareh” látomása.

Amit azért Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza. Márk 10:9.

A két látomás profétikusan össze lett kapcsolva, és az egyik elvetése mindkettő elvetését jelenti. Ez a tény azonosítja, hogy noha az adventizmus azt állítja, hogy fenntartja a kétezer-háromszáz éves proféciát, elvetette az adventizmus központi pillérét, éppoly bizonyosan, mint ahogyan 1863-ban elvetette a „hét időt”. Vajon a zsidók nem vallották-e, hogy megtartják Isten törvényét? Vajon az ősi Izráel nem vallotta-e, hogy a Messiást várja? A hitvallás semmit sem ér, ha nem tartja fenn Isten Igéjét.

A milleriták végül 1844. október 22-ét azonosították a kétezer-háromszáz napos időszak végpontjaként, ám megértésük korlátozott volt. Csak a nagy csalódás után érkezett világosság a mennyei szentéllyel és Krisztusnak azon a napon a Szentek Szentjében való megjelenésével kapcsolatban. Csak e dátum után ismerték fel a harmadik angyal üzenetét és Isten törvényét.

Az Úr szándéka az volt, hogy növelje a kétezer-háromszáz évhez kapcsolódó profétai világosságot, és 1856-ban ajtót nyitott a további világosság előtt, a következő hét esztendő során pedig az adventizmus bezárta azt az ajtót. Csak 2001. szeptember 11. után vezette vissza az Úr a proféciák kutatóit Hiram Edson cikkeihez, és a „hét idő” világossága ismét növekedni kezdett.

Mivel az adventizmus nem volt hajlandó felismerni a kétezer-háromszáz éves profécia és a kétezer-ötszázhusz éves profécia közötti összefüggést, 1844. október 22-ét csökkentett és hiányos módon értette meg.

Miután S. S. Snow rögzítette a keresztre feszítés időpontját, megállapítást nyert 1844. október 22-ének dátuma.

Tudd meg azért, és értsd meg, hogy a Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére adott parancs kibocsátásától a Messiásig, a Fejedelemig hét hét és hatvankét hét lesz; újra megépül az utca és a kőfal, mégpedig viszontagságos időkben. És a hatvankét hét múlva kiirtatik a Messiás, de nem önmagáért; és a következő fejedelem népe elpusztítja a várost és a szentélyt; és annak vége áradással lesz, és a háború végéig elhatározatnak a pusztulások. És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget; de a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok szárnyán pusztító lesz, mind a teljes megsemmisülésig; és ami elhatároztatott, a pusztítóra szakad. Dániel 9:25–27.

A milleriták felismerték a keresztre feszítés helyes időpontját, és ezt követően azonosították a kétezer-háromszáz évből álló időszak végét. A „Messiás kiirtását” „a hét közepén”, amelyben Krisztus megerősítette „a szövetséget”, amiatt, hogy a zsidók próbaidejük poharát színültig megtöltötték, amint azt az „utálatosságok elterjedése” jelképezi, szintén azonosították. A keresztté lett az a történelmi útjelző, amely nélkülözhetetlen volt az Éjféltől Kiáltás üzenetének felismerésében.

Annak ellenére, hogy azokban az igeversekben világosság rejlett, amelyek Isten hatalmának oly erőteljes megnyilatkozását idézték elő, a milleriták soha nem jutottak el azoknak az igeverseknek ahhoz a megértéséhez, amelyet Dánielnek a két látomás kapcsolatának megértésére irányuló vágya jelképezett. Az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, két időszakra oszlott, amelyeket White testvérnő később úgy azonosított, mint amelyek Krisztus három és fél éves

személyes szolgálatát jelképezik, amelyet azután az Ő szolgálata követett, amint azt a tanítványok képviselték. Felismerték, hogy a kereszt történelmi jelzőoszlopa lett a horgony annak megállapításához, hogy az időpont 1844. október 22-e volt, de nem látták meg, hogy az egyúttal két azonos, három és fél éves időszak középpontját is jelképezte, és így a „hétszerest” ábrázolta, amelyet Isten Mózes által „az ő szövetsége perlekedésének” nevezett.

Akkor én is ellenetek fordulok, és bűneitekért hétszeresen sújtalak titeket. Fegyvert bocsátok rátok, amely bosszút áll szövetségem megszegéséért; és amikor városaitokba gyűltök, dőghalált bocsátok közétek, és ellenség kezébe adattok. 3Mózes 26:24, 25.

Amikor Krisztus megerősítette a szövetséget sokakkal, ez volt az a szövetség, amely miatt pere volt az engedetlen zsidókkal. Az Ő „szövetségének pere” Kr. e. 723-ban kezdődött, amikor az assírok fogságba vitték az északi királyságot, és ezután ezerkétszázhatvan prófétai napon át a pogányság taposta a szó szerinti Izráelt. Ezt a letiprást azután újabb ezerkétszázhatvan prófétai nap követte, amely alatt a pápaság taposta a lelki Izráelt.

Az a prófétai hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, a kétezer-háromszáz éves látomás beteljesedéseként, egyúttal a kétezer-ötszázhusz éves látomást is jelképezte. A milleriták a kétezer-háromszáz éves prófécia annyit megértettek, hogy helyesen hirdették az Éjféli Kiáltás üzenetét, de úgy döntöttek, hogy elutasítják annak a világosságnak egy részét, amelyet Gábiel magyarázata a kilencedik fejezetben hivatott közvetíteni.

Gábiel arra oktatta Dánielt, hogy helyesen különítse el (értelemben válassza szét) a két látomást, amelyeket a „dolog” és a „látomás” jelképez; s e tanács beteljesedéseként White testvérnő tudatja velünk, hogy éppen ez volt Dániel legfőbb terhe, miközben igyekezett megérteni a hetven hét (a „hétszer” jelképe) és a kétezer-háromszáz év kapcsolatát.

Az adventizmusnak a „hét idő” elutasítása olyan helyzetbe hozta őket, hogy nem érthették meg: az első, négyszázkilencven esztendősi időszak, amely a kétezer-háromszáz évből lett levágva, a szövetség elleni lázadást jelképezte, amelyet Mózes azonosít mint „az ő szövetségének perlekedését”.

Megakadályoztattak abban is, hogy felismerjék: a hét közepén bekövetkezett keresztre feszítés nem csupán az időpontot azonosította, hanem Krisztusnak Izráel engedetlenségével való perlekedésének legfőbb középpontját is a szövetség vérével jelölte meg. Vakok voltak arra a tényre, hogy a vér, amely a kereszten sokakért kiontatott, és az ő szövetségét megerősítette, egyúttal a Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetében előterjesztett szövetséget is megerősítette.

Az ősi Izrael olyan szövetséget vett magára, amelyet úgy határozott meg, mint az ő kijelentését: „mindazt megteesszük, amit az Úr mondott”, teljesen mit sem tudva arról, hogy a szövetség, amelyet Krisztus kínált, megkövetelte, hogy törvénye a szívbe írássék. A szövetség feltételeinek farizeusi meghatározása megakadályozta őket abban, hogy az igaz szövetséget megértsék és elfogadják.

A mai Izráel a hét közepén kiontatott keresztvér jelentését olyan módon határozta meg, amely ugyanazt a vakságot idézi elő a mai Izráel számára, mint amely az ősi Izráelen volt, amikor elutasították a Messiást, és kijelentették, hogy nincs királyuk, csak a császár.

A mai Izrael vak arra a tényre, hogy az a történelem, amelyet Gábriel vázolt fel Dánielnek, nemcsak a szövetség megerősítését foglalja magában, hanem a szétszórátást is, amely azokra jön, akik elutasítják azt a szövetséget; mert az igék azonosítják, hogy a pogány Róma (az eljövendő fejedelem) fogja elpusztítani a várost és a szenthelyet, és hogy a háború végéig (amely eltaposta a szenthelyet és a sereget) „pusztulások”, többes számban, rendeltettek el.

Abban a történelmi eseménysorban, amelyben Krisztus kiontotta véré, hogy megerősítse a szövetséget sokakkal, a pogány és a pápai Róma két pusztító hatalma kifejezetten azonosítva van. A kereszten kiontott vér az, amit Krisztus bevisz a mennyei szentélybe, és jelképe annak a munkájának, amelyet a kétezer-háromszáz évre szóló „mareh” látomás ábrázol. Ez a történelem összeszővődik a kétezer-ötszázhusz évre szóló „chazon” látomás történelmével, amint azt a két pusztító hatalom jelképezi, amelyek megtapossák a szentélyt és a sereget.

Az igazságok, amelyeket Miller álmában ékkövek jelképeztek, oly fényesen ragyogtak, mint a nap, de hiányosak voltak. Az utolsó napokban, amikor az Éjféli Kiáltás betű szerint megismétlődik, ugyanazokat az ékköveket az „ecsetes Ember” az új, nagyobb ládikóba helyezi, és akkor tízszer fényesebben ragyognak majd, mint eredetileg. Ezek válnak a végső Éjféli Kiáltás üzenetének próbájává. E köveket Habakuk által megjövendölt két tanú kifejezetten táblákként azonosította. Amikor az 1843-as és 1850-es úttörő táblázatok két táblája „sort sorra” egymásra helyeztetik, Miller ékkövei pontosan azonosíttatnak, és ezáltal ezek az ékkövek a végső Éjféli Kiáltás üzenetét jelképezik.

A két táblázaton szereplő igazságok többsége olyan próféciaikat szemléltet, amelyek 1844 előtt teljesedtek be, mint például a Dániel hét és nyolc fejezetében szereplő fenevadak azonosítása. Dániel kettő képe is ábrázolja van. Jelen van az az érvelés, amely arról szól, hogy a látomást Róma vagy Antiochus Epiphanes alapozza-e meg. Jelen van az első csalódás, valamint Habakuk és a tíz szűz késedelmének ideje. Jelen van a harmadik angyal megérkezése, miként a mennyei szentély is. „A mindennapi” mint a pogányság jelképe szintén jelen van. És természetesen jelen van az iszlám három jalkiáltása is. Együttesen szemlélve a táblázatok annak a „tudás megsokasodásának” szemléltetését adják, amely akkor következik be, amikor Júda törzsének Oroszlánja felnyit egy prófétai igazság pecsétjét.

Miközben lezárjuk az Ulai folyó látomásának mint azon prófétai ismeret jelképének vizsgálatát, amely az 1798-ban bekövetkezett vég idején felnyitott, és amely megnövekedve William Miller álmának új, nagyobb ékszerdobozában lévő drágaköveket alkotta, újból szemügyre vesszük a millerita igazságokat, amelyek történetükben hiányosak voltak. Némelyek azért maradtak befejezetlen állapotban, mert a Milleriták a történelemnek abban az időszakában éltek, mások pedig azok engedetlensége folytán maradtak hiányosak, akik nem voltak hajlandók lépést tartani a harmadik angyal előrehaladó világosságával.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

„Akiket Isten üzenettel küldött, csak emberek; de milyen jellegű az az üzenet, amelyet hordoznak? Vajon merészeltek-e elfordulni a figyelmeztetésektől, vagy semmibe venni azokat, azért, mert Isten nem kérte ki a véleményeteket afelől, hogy mi volna kívánatosabb? Isten olyan embereket hív el, akik szólni fognak, akik teljes erővel kiáltanak, és nem kímélnék. Isten támasztotta fel követeit, hogy e korra szóló munkáját elvégezzék. Némelyek Krisztus igazságosságának üzenetétől elfordultak, hogy az embereket és fogyatkozásait bírálják, mert azok nem a kívánatosnak tartott minden kegyel és csiszoltsággal szólják az igazság üzenetét. Túl sok bennük a buzgóság, túlságosan komolyak, túlságosan határozottan beszélnek, és így az az üzenet, amely sok megfáradt és elnyomott léleknek gyógyulást, életet és vigasztalást hozna, bizonyos mértékig kizáratik; mert éppen olyan mértékben, amilyenben a befolyásos emberek bezárják saját szívüket, és saját akaratukat szembeállítják azzal, amit Isten mondott, igyekeznek majd elvenni a világosság sugarát azoktól, akik világosságra és megelevenítő erőre vágyakoztak és azért imádkoztak. Krisztus minden kemény, gőgös, gúnyos beszédet, amelyet szolgálai ellen mondtak, úgy jegyzett fel, mint amelyet őellene mondtak.”

„A harmadik angyal üzenetét nem fogják megérteni; azt a világosságot, amely dicsőségével beragyogja a földet, hamis világosságnak fogják nevezni azok, akik megtagadják, hogy annak előrehaladó dicsőségében járjanak. Az a munka, amelyet el lehetett volna végezni, elvégezetlen marad az igazság elutasítói miatt, hitetlenségük következtében. Kérve kérünk benneteket, akik az igazság világosságának ellenálltok, álljatok félre Isten népének útjából. Hadd ragyogjon rájuk a mennyből küldött világosság tiszta és állandó sugarakban. Isten benneteket, akikhez ez a világosság eljutott, felelősségre von azért, miként éltek vele. Azok, akik nem akarnak hallani, felelősségre lesznek vonva; mert az igazság elérhető közelségbe jutott számukra, de megvetették alkalmait és kiváltságait. Isteni hitelesítéssel bíró üzenetek küldettek Isten népéhez; Krisztus dicsősége, fensége, igazságossága, teljesen jósággal és igazsággal telve, bemutatott; az istenség teljessége Jézus Krisztusban szépséggel és szeretetreméltósággal tárult elénk, hogy megnyerjen mindenkit, akinek szívét nem zárta el az előítélet. Tudjuk, hogy Isten munkálkodott közöttünk. Láttuk, amint lelkek a bűntől az igazságossághoz fordultak. Láttuk, hogy a hit új életre kelt a megtört szívűek szívében. Olyanok legyünk-e, mint a megtisztított leprások, akik továbbmentek útjukon, és csak egy tért vissza, hogy dicsőséget adjon Istennek? Inkább beszéljünk az ő jóságáról, és dicsérjük Istent szívvel, tollal és szóval.” Review and Herald, 1890. május 27.